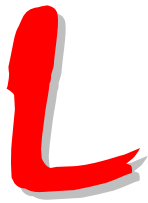

CHƯƠNG 27

Quần Hùng Dục Hội

Lãnh Như Băng nói:

—Thuộc hạ của Mai Hoa chủ nhân đều thuộc hàng võ công cao cường, bắt sống chúng đâu phải chuyện dễ ?

Vương Tích Hương mỉm cười:

—Huynh có biết dùng ám khí chẳng ?

Lãnh Như Băng đáp:

—Biết, nhưng phóng không trúng thì chẳng lộ diện hay sao ?

Vương Tích Hương nói:

—Muội sẽ dạy huynh một thủ pháp ám khí lợi hại.

Lãnh Như Băng đã biết tài năng của nàng, bèn hỏi:

—Thủ pháp thế nào ?

Vương Tích Hương đáp:

—«Kim Trâm Đả Huyết Pháp».

Đoạn lấy mấy cây kim trâm, ướm ướm vào mấy chỗ huyệt đạo trên người, rồi nói:

—Huynh phóng kim trâm đi, nếu trúng huyệt, địch nhân sẽ lập tức ngất lịm, bắt sống y chẳng tốn chút sức lực nào. Nếu cần, rút kim ra lại tỉnh liền...

Lãnh Như Băng nói:

—Chỉ e thủ pháp của huynh không được chuẩn xác.

Vương Tích Hương nói:

—Thì cứ thử trước xem sao !

Đoạn đưa kim trâm cho chàng. Lãnh Như Băng nhận kim, nói:

—Thử như thế nào đây ?

Vương Tích Hương nhắm mắt, nói:

—Thử trên người muội đây này.

Hứa Sĩ Công nói:

—Không được, hãy thử trên thân mình của lão hủ.

Lãnh Như Băng cau mày:

—Chỉ e thủ pháp của tiểu đệ không chuẩn xác, đả thương Hứa huynh thì nguy.

Hứa Sĩ Công cười:

—Không sao, lão hủ tự tin chịu đựng được một kim.

Vương Tích Hương mỉm cười:

—Xuất thủ mau đi, thời gian đâu còn nhiều.

Đoạn nàng hướng dẫn thủ pháp dùng kinh lực búng kim cho Lãnh Như Băng.

Lãnh Như Băng nói:

—Hứa huynh chuẩn bị này...

Hứa Sĩ Công đáp:

—Cứ...

Lời chưa dứt, đã ngã ngay xuống đất.

Vương Tích Hương cười:

—Thủ pháp rất chuẩn, đủ đối phó với địch nhân.

Lãnh Như Băng rút kim khỏi người Hứa Sĩ Công, nói:

—Cự ly ngắn, Hứa huynh lại ngồi bất động.

Vương Tích Hương tiếp:

—Huynh đừng e ngại, cứ nấp một chỗ mà ngắm phóng kim trúng đích là được.

Hứa Sĩ Công sau khi rút kim ra đã tỉnh dậy, liền tiếp:

—Địch đông, ta có một mình, thâm hãm trùng vây, Lãnh đệ đừng để ý đến tiểu tiết, ở đây chẳng cần bàn đến sự quang minh chính đại.

Lãnh Như Băng đáp:

—Được ! Thỉnh Hứa huynh bảo hộ Vương cô nương, nếu sau nửa giờ tiểu đệ không trở lại, Hứa huynh cũng đừng tham gia đại hội nữa, chờ sau khi tan hội hãy bảo hộ Vương cô nương rời khỏi hiểm địa này.

Vương Tích Hương nói:

—Huynh cứ y theo thủ pháp ấy mà làm, bảo đảm bách phát bách trúng. Đó là thủ pháp ám khí độc nhất vô nhị trên thế gian, sau khi huynh đem y phục về đây, muội sẽ truyền cho huynh thêm hai thủ pháp nữa, thì huynh sẽ là người độc nhất trong thiên hạ nắm được ám khí tuyệt học.

Lãnh Như Băng mỉm cười, lao vút đi.

Vương Tích Hương bảo Hứa Sĩ Công:

—Lão tiên bối bốn tẩu giang hồ mấy chục năm, hẳn có võ công kinh nhân.

Hứa Sĩ Công đáp:

—Nói ra thật hổ thẹn, người ta bảo thiếu niên anh hùng, lão nhân vô dụng.

Vương Tích Hương nói:

—Cũng có câu «Gừng càng già càng cay», lão tiên bối đừng quá khiêm nhường.

Hứa Sĩ Công nói:

—Lão hủ hoàn toàn thành thực.

Vương Tích Hương nói:

—Đã vậy, để tiểu nữ truyền cho Hứa lão ba chiêu võ công được chăng ?

Hứa Sĩ Công đáp:

—Đâu dám phiền cô nương.

Vương Tích Hương nói:

—Đừng khách khí, nhân lúc chờ Lãnh huynh trở về... Võ công này tuy chỉ gồm ba chiêu, nhưng uy lực mạnh mẽ dị thường, gọi là «Phá Sơn Tam Thức».

Hứa Sĩ Công ngạc nhiên:

—«Phá Sơn Tam Thức» ?

Vương Tích Hương nói:

—Đúng thế. Năm xưa có một vị cao tăng thân hoài tuyệt học, bị người ám toán nhốt vào trong sơn động. Nào ngờ vị cao tăng ấy tự trị lành thương thế, phá động mà ra. Cửa động bị chặn bởi khối nham thạch ngàn cân, vị cao tăng dùng ba chiêu mà thoát ra, nên mới gọi là «Phá Sơn Tam Thức».

Hứa Sĩ Công nói:

—Dường như lão phu cũng từng nghe nhắc qua sự tích ấy. Vị đại sư cao tăng kia pháp hiệu là gì ?

Vương Tích Hương nói:

—Lúc này không còn nhiều thời gian, cần truyền thụ cho lão tiền bối trước đã. Nếu lão tiền bối muốn nghe, tiểu nữ biết rất nhiều sự tích võ lâm, sau này sẽ kể cũng chưa muộn.

Nàng hít một hơi dài, nói luôn:

—Yếu quyết tối đại của «Phá Sơn Tam Thức» là dồn công lực toàn thân vào tay mà phách không một chưởng...

Hứa Sĩ Công đột nhiên giơ ngón tay lên miệng, vận khí chuẩn bị nghênh địch.

Thì ra có một hắc y nhân vội vã chạy qua gần chỗ hai người, tiến về phía tòa nhà mồ.

Thấy hắc y nhân đã đi xa, Vương Tích Hương tựa hồ muốn gấp truyền «Phá Sơn Tam Thức» cho lão Hứa, liền nói tiếp luôn:

—Mỗi người luyện võ đều biết vận khí hành lực, hãy dồn nội lực toàn thân, tập trung ở cánh tay, bàn tay, nhưng sự thực thì nội kinh tập trung ở đó rất có hạn. Điểm khác biệt của «Phá Sơn Tam Thức» này là ở chỗ có thể dùng tiềm lực nội thân mà dồn hết vào chưởng lực khi phát xuất. Do đó uy lực cực kỳ mãnh liệt. Hiện tại tiểu nữ phải truyền thụ cho Hứa lão phương pháp «Điều Nguyên Hóa Lực», sau đó sẽ đến chiêu thuật xuất thủ.

Hứa Sĩ Công sớm biết tài năng của nàng, lập tức không chút nghi ngờ, nghiêm trang nói:

—Lão hủ cung kính thụ giáo.

Vương Tích Hương cũng không khiêm nhường, mỉm cười, bắt đầu truyền thụ nội công tâm pháp «Điều Nguyên Hóa Lực».

Môn võ công uyên bác, kỳ dị này có cách vận khí hành lực khác hẳn thường quy, nhằm phát xuất tiềm năng của sinh mệnh. Vương Tích Hương biết rằng trong khoảng thời gian ngắn ngủi, không nên giảng tường tận lý thuyết, mà chỉ cần truyền thụ thực dụng pháp môn thì hơn.

Hứa Sĩ Công tuy thua Lãnh Như Bằng về tài trí, khả năng tiếp thu, nhưng đã xông xáo giang hồ mấy chục năm, kiến văn quảng bác, có thể lấy kinh nghiệm phong phú bù cho sự hạn chế về tài trí.

Vương Tích Hương truyền đạt phân minh, sâu sắc, Hứa Sĩ Công toàn thân toàn ý học tập, nên chỉ khoảng dùng xong một bữa cơm, đã thuộc kỹ yếu quyết.

Bỗng bóng cỏ lay động, Lãnh Như Băng đã trở về.

Vương Tích Hương hỏi:

—Thế nào ?

Lãnh Như Băng đáp:

—Ổn rồi, huynh lột ba bộ y phục, có một bộ nhỏ, vừa hợp cho muội đây.

Vương Tích Hương nói:

—Hay lắm, chúng ta mau thay y phục, kéo muện.

Lãnh Như Băng nói:

—Huynh và Hứa lão tạm rời chỗ này để muội thay đồ trước.

Vương Tích Hương mỉm cười:

—Hai vị chỉ cần ngoảnh mặt đi là được. Muội chỉ thay ngoại y thôi.

Họ mau chóng thay xong y phục, trông không khác gì đám thuộc hạ Mai Hoa chủ nhân.

Vương Tích Hương nói:

—Chúng ta chưa biết chúng có ký hiệu ước định gì với nhau, hành động nên cẩn thận một chút, tốt nhất là dừng tùy tiện, tránh lộ chân tướng.

Hứa Sĩ Công nói:

—Cứ làm theo cô nương là được.

Vương Tích Hương dặn:

—Hai vị đừng quên, tùy thời tùy chỗ nên ở bên cạnh muội. Chúng ta cần gây rối loạn vào giờ Ngọ, trong đại hội quần hùng, làm đảo lộn thứ tự mà Mai Hoa chủ nhân dự tính để phá vỡ kế hoạch hãm hại quần hùng của y thị.

Lãnh Như Băng thở dài:

—Huynh có một điều rất khó...

Vương Tích Hương giục:

—Nói mau đi ! Chúng ta phải rời chỗ này.

Lãnh Như Băng nói:

—Chẳng lẽ Mai Hoa chủ nhân có cừ hận với hết thấy anh hùng thiên hạ hay sao mà muốn dùng độc kế hãm hại họ ?

Vương Tích Hương đáp:

—Nếu chúng ta có thể tìm ra nguyên nhân thì chẳng khó khăn xác định thân thế của Mai Hoa chủ nhân.

Đoạn nàng bước ra khỏi đám cỏ đang ẩn trước. Lãnh Như Bằng đi trước dẫn đường. Ba người thấy khói mù mịt đầy trời, mười mấy hắc y nhân tay cầm binh khí đứng ở tứ phía không hề có ý cứu hỏa.

Vương Tích Hương nói nhỏ:

—Chúng đã chậm một bước.

Phía Liệt Phụ Chung bỗng đột nhiên trở nên náo nhiệt, chỉ thấy mấy chục bạch y đại hán đang hối hả lau bụi trên các dãy bàn.

Thì ra năm mươi chiếc bàn vuông đã được bày dưới gốc một cây cổ bách đại thụ.

Đám bạch y đại hán không che mặt, trông không có vẻ là những người biết võ công, hẳn chẳng phải là thuộc hạ của Mai Hoa chủ nhân.

Lúc này đã vào giờ Ngọ, sắp tới lúc người dự hội kéo tới, ngoài đám bạch y đại hán, chỉ có mười mấy võ trang đại hán phân bố ở tứ phía, chắc là những kẻ giám thị đám bạch y kia. Bỗng một đại hán tiến lại hỏi:

—Ba vị có phải là thuộc hạ của các sứ giả kia phụng mệnh tới đây hay không ?

Vương Tích Hương nghĩ: “Hổng rồi, mình không ngờ Mai Hoa chủ nhân không cho phép những kẻ trang phục giống như thuộc hạ vào chỗ tiếp đãi anh hùng thiên hạ.” Nghĩ vậy, nhưng nàng vẫn đáp:

—Chúng ta phụng mệnh Tiểu Thúy cô nương tới đây.

Võ trang đại hán ngơ ngác, thái độ rất cung kính, hỏi:

—Không biết chư vị có điều gì phân phó ?

Vương Tích Hương nghĩ: “Tiểu Thúy chỉ là tỳ nữ của Mai Hoa chủ nhân, nhưng xem địa vị rất cao.” Bèn đáp:

—Tiểu Thúy cô nương không an tâm, phái chúng ta đến xem việc chuẩn bị thế nào rồi.

Đại hán nói:

—Đại bộ phận đã hoàn tất, thỉnh bẩm báo Tiểu Thúy cô nương an tâm.

Vương Tích Hương nói:

—VẬY THÌ ĐƯỢC.

Đoạn quay người đi vài bước, chợt ngoảnh lại hỏi:

—Chưa đúng thời hạn ước định, đã có ai đến hay chưa ?

Đại hán cung kính đáp:

—Có mấy vị khách đến sớm, đều bị cản lại ở bên ngoài Liệt Phụ Chung.

Vương Tích Hương hỏi:

—Còn vị sứ giả chủ trì việc này là ai ?

Võ trang đại hán tựa hồ sinh lòng hồ nghi, hai đạo mục quang nhìn nàng chăm chăm hồi lâu mới đáp:

—Phục Hồ Sứ Giả.

Vương Tích Hương nói:

—Tốt lắm.

Đoạn quay nhìn Lãnh Như Băng và Hứa Sĩ Công nói:

—Chúng ta đi giám sát một chút.

Rồi cất bước đi trước. Lãnh Như Băng và Hứa Sĩ Công đi hai bên nàng, ở phía sau một chút, bề ngoài làm như nàng có thân phận cao hơn nhiều, thực ra là để ngấm bảo vệ nàng.

Lát sau họ đã ra khỏi khu Liệt Phụ Chung âm u, hoang lương. Ngẩng lên, thấy ở ngoài mười trượng có tám chín võ trang đại hán đứng đồn ở một chỗ, thương lượng gì đó với nhau.

Hứa Sĩ Công nói:

—Vương cô nương, mấy người kia nhất định là khách đến dự yến tiệc, có nên qua đó nói với họ ?

Lãnh Như Băng nói:

—Sự tình có chút kỳ quái, ở đây không có thuộc hạ của Mai Hoa chủ nhân ngăn trở, tại sao mấy vị kia lại dừng chân bất động ?

Vương Tích Hương nói:

—Chúng ta qua đó coi xem sao.

Ba người thông thả đi tới, còn cách đám người kia chừng một trượng, chợt một người trong bọn lên tiếng:

—Chúng tại hạ ứng ước mà tới, các vị không cho vào là có dụng ý gì ?

Vương Tích Hương nói nhỏ:

—Hứa lão tiên bối, đừng đối đáp, mặc họ nói gì thì nói.

Lãnh Như Bằng ngạc nhiên, đã không người ngăn trở, tại sao họ không đi tiếp. Bèn rảo bước tới. Nhưng chợt thấy có một hàng rào lưới màu lam mỏng như tơ nhện chắn ngang đường, tấm lưới cao chừng một trượng hai thước, phải có khinh công cực hảo mới mong vọt qua. Chàng nghĩ thầm: “Một tấm lưới mảnh mai thế kia cũng có thể ngăn được họ, chẳng phải họ quá khiếp nhược ư ?”

Chỉ nghe Vương Tích Hương nói vừa đủ chàng nghe:

—Đừng chạm đến tấm lưới ấy, trên lưới có độc.

Lãnh Như Bằng nghĩ: “Tấm lưới mảnh mai thế kia, dù có độc vẫn cũng chẳng ngăn cản nổi người.”

Bỗng một đại hán rút đơn đao, cao giọng nói:

—Mai Hoa chủ nhân đã ước hẹn chúng tại hạ tới đây, tại sao lại chẳng lưới độc ?

Đại hán không nghe hồi đáp, càng giận, liền vung đao chém mạnh vào tấm lưới, miệng quát:

—Ta không tin nó có thể ngăn cản ta.

Lãnh Như Bằng nghĩ: “Sao không xé lưới mà vào, cần gì đợi tới bây giờ ?”

Chỉ nghe một tiếng rú thảm, đại hán chém đao vào lưới đột nhiên bị văng đao khỏi tay, ngã ngửa ra đằng sau, nghe huych một tiếng.

Lãnh Như Bằng ngây người: “Kỳ quái thật, trên lưới dù có độc, cũng chẳng thể truyền qua đao sang cơ thể người. Tại sao người kia chưa chạm thân vào lưới lại bị ngã bật ra như vậy ?”

Chỉ nghe Vương Tích Hương nói:

—Chúng ta đi thôi.

Lãnh Như Bằng và Hứa Sĩ Công hoàn toàn tính nhiệm trí tuệ của nàng, lập tức đi theo nàng.

Hứa Sĩ Công nhìn tứ bề, thấy trong vòng ba trượng không có ai, mới nói nhỏ:
—Vương cô nương, tấm lưới ấy có chút tà môn.

Vương Tích Hương nói:

—Không có gì kỳ quái, nhưng lúc này muội không có thời gian giải thích cho hai vị...

Bỗng có tiếng vó ngựa chạy tới từ phía sau.

Lãnh Như Băng không nhìn được, ngoảnh đầu lại, thấy một thốt mã phi tới như bay, lát sau đã dừng vó trước tấm lưới chặn. Nhãn lực của chàng rất tinh tường, đã nhận ra người ngồi trên ngựa là Hạ Hầu Cương.

Chỉ nghe Hạ Hầu Cương gọi to:

—Thiếu trang chủ của Lục Tinh Đường là Hạ Hầu Cương, chuyển yếu hàm (thư quan trọng) của gia phụ, thỉnh các vị dẹp lưới độc cản đường.

Lãnh Như Băng nói nhỏ:

—Người kia là bằng hữu của huynh đó.

Vương Tích Hương nói:

—Muội không nhìn rõ vì xa quá.

Lãnh Như Băng nói:

—Ý của huynh là nên nghĩ cách gì để người ấy vượt qua được lưới độc nguy hiểm kia.

Vương Tích Hương nói:

—Mai Hoa chủ nhân chằng lưới độc kia là muốn ngăn không cho những nhân vật hư danh vào dự hội. Nếu vị bằng hữu của huynh không vượt qua được nó, thì muội thấy chàng ta cũng chẳng nên tham gia hùng hội làm gì.

Hứa Sĩ Công tiếp:

—Cô nương dự liệu không sai. Hạ Hầu Cương đã vượt qua lưới độc, đang chạy đến chỗ chúng ta.

Vương Tích Hương nói:

—Không nên để ý đến chàng ta.

Chỉ nghe tiếng tay áo phất phật, Hạ Hầu Cương đã đến đứng trước mặt ba người, soi mói nhìn họ một hồi, rồi cung tay nói:

—Tại hạ Hạ Hầu Cương, phụng mệnh gia phụ có một bức yếu hàm cần chuyển giao cho Mai Hoa chủ nhân, thỉnh chư vị chỉ giáo cho.

Lãnh Như Băng cố nén xúc động, im lặng.

Vương Tích Hương lạnh lùng đáp:

—Yếu hàm gì, đưa ta xem trước đã.

Hạ Hầu Cương nói:

—Gia phụ dặn rằng yếu hàm này có quan hệ trọng đại, dù không giao trực tiếp cho Mai Hoa chủ nhân, cũng phải trao cho yếu nhân thân cận của chủ nhân.

Vương Tích Hương nói:

—Đưa ta coi trước hãy hay.

Hạ Hầu Cương lấy ra phong yếu hàm, hỏi:

—Thỉnh giáo đại danh ?

Vương Tích Hương tùy khẩu đáp:

—Mai Hoa Sứ Giả.

Lãnh Như Băng là người trung thực, không nỡ để Hạ Hầu Cương bị lừa, bèn ngậm thi triển «Truyền âm nhập mật», nói:

—Hạ Hầu huynh, tiểu đệ Lãnh Như Băng đây, bên tay tả là Hứa lão huynh, người đang nói với huynh là Vương cô nương. Tiểu đệ và hai vị kia giả trang làm thuộc hạ của Mai Hoa chủ nhân, không thể đáp lễ với huynh. Vương cô nương trí tuệ siêu việt, nàng có quan hệ trọng đại tới việc bảo toàn tính mạng của các nhân vật dự đại hội lần này. Hãy nghe nàng phân phó mà hành sự, quyết không sai. Huynh cứ trao yếu hàm cho nàng !

Hạ Hầu Cương nghe đúng là thanh âm của Lãnh Như Băng, nhưng trong nhất thời lòng đầy nghi vấn, chậm rãi đưa bức yếu hàm cho Vương Tích Hương.

Vương Tích Hương tiếp lấy, lạnh lùng nói:

—Ánh mắt người chứng tỏ trong tâm có nghi hoặc, ta không để người có chủ ý sai trái.

Nàng tuy bắt chước thanh âm nam nhân, nhưng giọng nói trong trẻo, nếu để ý sẽ phát hiện ra được giọng nữ nhân.

Hạ Hầu Cương căng mắt ngưng thần cố nhìn qua lớp vải sa màu đen che mặt Vương Tích Hương.

Vương Tích Hương nhìn phong bì trong tay, thấy trên đề «Thừa phụng Tây Môn đại hiệp Vũ Quang huynh thư khai» (Kính gửi Tây Môn đại hiệp Vũ Quang huynh). Bên dưới viết «Nam Chương cố hữu Hạ Hầu Cương bái thượng».

Vương Tích Hương nghĩ: “Mai Hoa chủ nhân rõ ràng là một cô nương, tại sao phụ thân Hạ Hầu Cương lại gọi y là Tây Môn huynh ? Trong yếu hàm này nhất định chứa đựng một bí mật lớn lao, nếu mở ra xem, dù không chắc biết rõ lai lịch của Mai Hoa chủ nhân, nhưng tối thiểu cũng biết đại lược về thân thế của y.” Nàng cố nén ý muốn mở thư ra xem, bởi vì ở chỗ tứ bề trống trải này, có thể bị thuộc hạ của Mai Hoa chủ nhân bố trí giám thị nhìn thấy.

Đột nhiên lại nghe có tiếng vó ngựa dồn dập, làm tung bụi đường mù mịt. Vương Tích Hương thầm nghĩ: “Lần này phải có tới hơn mười người phóng tới.”

Hứa Sĩ Công bỗng buộc miệng nói:

—Vương cô nương, có người tới.

Lãnh Như Băng ngoảnh nhìn, thấy mười mấy võ trang đại hán mang binh khí cùng với hai Hồng y thiếu nữ phóng vào Liệt Phụ Chung. Bọn người này tuy không che mặt bằng vải sa tanh, nhưng đều đeo mặt nạ, không thể thấy biểu hiện của sắc diện. Hành động của hai Hồng y thiếu nữ cực kỳ mau lẹ, thoáng chốc đã tới trước mặt ba người.

Hứa Sĩ Công, Lãnh Như Băng đưa mắt nhìn nhau, ngầm đề tụ chân khí chuẩn bị. Lãnh Như Băng dùng «Truyền âm nhập mật» nói:

—Hạ Hầu huynh, cẩn thận đó ! Nếu tiểu đệ và hai vị này bị bại lộ chân tướng, sẽ khó tránh một cuộc ác chiến.

Hai hồng y thiếu nữ đến gần bốn, năm thước thì dừng lại. Người bên tả hỏi:

—Ba vị là do Tiểu Thúc cô nương phái tới phải không ?

Vương Tích Hương đáp:

—Không sai, hai cô nương là thuộc hạ của vị sứ giả chẳng ?

Hồng y nữ đáp:

—Chúng tiểu nữ là thuộc hạ của Tổng hộ pháp đường, phụng mệnh tới đây đón tân khách.

Vương Tích Hương nói:

—Đã có không ít khách đến, các người mau ra đón họ.

Hai hồng y nữ quay người đi vài bước, bỗng quay lại hỏi:

—Tiểu Thúy cô nương phái ba vị đến đây, không biết có việc gì vậy ?

Lãnh Như Băng nghĩ thầm: “Hồng rồi, xem chừng lần này đến lộ chân tướng mất thôi !” Chàng chợt nghĩ ra hàng chục lời đáp, nhưng nghe đều không ổn.

Vương Tích Hương lạnh lùng đáp:

—Việc của nội phủ, hạng các người có thể dám hỏi ?

Hứa Sĩ Công thầm tán thưởng: “Kỳ diệu !”

Lãnh Như Băng chỉ sợ hai hồng y nữ quá thẹn thành giận, xảy ra xung đột thì phí bao công sức. Nào ngờ sự tình khác hẳn, hai Hồng y nữ nhất tể cúi mình hành lễ nói:

—Chúng tiện nữ nói năng vô lễ, những mong lượng thứ, xin không bầm với Tiểu Thúy cô nương việc này.

Nói xong, buông thõng hai tay, thái độ cực kỳ cung kính. Vương Tích Hương phẩy tay:

—Các người đi đi ! Chúng ta không tiện tiếp xúc với mọi người.

Hai Hồng y nữ nói:

—Đa tạ lượng bao dung.

Đoạn dẫn đám võ trang đại hán kia đi vội.

Hạ Hầu Cương chau mày, nói:

—Yếu hèn của tại hạ.

Vương Tích Hương đáp:

—Hãy đi cùng ta.

Hạ Hầu Cương quá ư phân vân, đành đi theo không tiện giơ tay giật lại bức yếu hèn, trầm ngâm không nói gì.

Lúc này, dãy bàn trong Liệt Phụ Chủng đã trải khăn trắng, Vương Tích Hương dừng chân, dăm dăm nhìn về phía đó. Nàng dừng chân, Lãnh Như Băng, Hứa Sĩ Công dĩ nhiên dừng lại theo, nhưng Hạ Hầu Cương thì tiến thoái lưỡng nan, không nhin được, liền hạ giọng hỏi nhỏ:

—Lãnh huynh, đệ nên làm thế nào đây ?

Thanh âm tuy nhỏ, nhưng bốn người đứng gần nhau, Lãnh Như Băng cố nhiên nghe rõ, Vương Tích Hương và Hứa Sĩ Công cũng vậy.

Lãnh Như Băng còn chưa kịp đáp, Vương Tích Hương đã nói:

—Công tử đến đây kia mà ngồi đi.

Hạ Hầu Cương vừa rồi có ý để Vương Tích Hương nghe thấy, xem phản ứng của nàng ra sao, quả nhiên nàng đã phát hiệu lệnh. Hạ Hầu Cương hỏi:

—Yếu hàm của tại hạ thì sao ?

Vương Tích Hương đáp:

—Đợi muội xem xong, huynh hãy giao cho Mai Hoa chủ nhân cũng chưa muộn.

Hạ Hầu Cương trong lòng rất gấp, nhưng bề ngoài vẫn giữ bình tĩnh, nói:

—Yếu hàm này là thủ bút của gia phụ, dặn phải cho Mai Hoa chủ nhân, cô nương lấy đi, tại hạ biết thưa lại với gia phụ thế nào ?

Vương Tích Hương nói:

—Xem xong trả lại huynh, có gì phải lo ?

Hạ Hầu Cương đáp:

—Gia phụ dặn đi dặn lại tại hạ thư này có quan hệ trọng đại, không được trao cho người khác...

Bỗng thấy từ phía Đông một đoàn thanh y thiếu nữ thông thả nối nhau đi tới. Vương Tích Hương vội nói:

—Mau lại bàn ngồi đi, muội cũng phải đi ngay.

Hạ Hầu Cương hơi do dự, đành cất bước đến ngồi xuống một chiếc bàn phủ khăn trắng như tuyết. Ngoảnh lại, thấy nhóm Vương Tích Hương đã đi thẳng về hướng bắc, phía hậu diện của Liệt Phụ Chung. Chỉ nghe thanh âm trong trẻo vọng lại:

—Thỉnh vấn quý danh ?

Hạ Hầu Cương quay mặt lại, thấy đoàn thanh y thiếu nữ đã tỏa ra các dãy bàn, chàng bỗng hiểu rằng đây là các a hoàn tiếp rượu cho khách. Thiếu nữ vừa hỏi chàng miệng cười, mắt cũng cười.

Lúc này, kỳ trận của Vương Tích Hương, bức thành củi bao quanh dĩ nhiên đã cháy rụi, khói tan dần.

Hạ Hầu Cương quan sát cảnh vật tứ phía một hồi, mới thông thả đáp:

—Tại hạ Hạ Hầu Cương.

Thanh y thiếu nữ nói:

—Hạ Hầu đại hiệp đến sớm quá. Chưa có trà nước để tiếp đại hiệp.

Hạ Hầu Cương nói:

—Không dám phiền cô nương.

Thanh y thiếu nữ nói:

—Đại hiệp chớ khách khí với tiểu tỳ, có cần gì thỉnh cứ phân phó cho tiểu tỳ.

Bỗng thấy hai cỗ xe ngựa phủ vải đen chạy tới. Từ trên xe nhảy xuống bốn võ trang đại hán, họ lấy các tấm vải đen ở trên xe dựng rất nhanh thành một chiếc lều vải. Động tác của họ cực kỳ thành thạo, chẳng mấy chốc đã dựng xong năm chiếc lều.

Hạ Hầu Cương mãi nghĩ đến phong yếu hàm, lại lo cho sự an nguy của Lãnh Như Băng, hối hận là vừa rồi tại sao không lật mảnh vải che mặt của chàng ra coi.

Chỉ nghe tiếng xe ngựa liên miên bất tuyệt, ngót hai chục cỗ xe chạy tới, phân ra tứ phía, một lát sau xung quanh dãy bàn tiệc đã dựng lên mấy chục chiếc lều, có dây chằng nối liền với nhau, chỉ chừa hai lối ra vào.

Hạ Hầu Cương ngấm tán thưởng: “Thuộc hạ của Mai Hoa chủ nhân đều là những nhân tài, không hiểu họ dựng lều vải để làm gì ? Chẳng lẽ muốn ngăn trở anh hùng thiên hạ bằng mấy thứ đó ?”

Thanh y thiếu nữ dịu dàng nói:

—Trà nước đã đưa tới, để tiểu tỳ đi lấy trà cho Hạ Hầu đại hiệp.

Đoạn đi vào trong một chiếc lều vải ở gần nhất. Lát sau thiếu nữ bước ra bưng khay gỗ, trên có một bình trà, một chung trà đã rót đầy trà. Thiếu nữ đặt khay xuống bàn, hai tay bưng chung trà lên, nói:

—Thỉnh đại hiệp dùng trà.

Hạ Hầu Cương thông thả tiếp lấy, cười hỏi:

—Thỉnh danh tính cô nương ?

Thiếu nữ đáp:

—Tiểu tỳ làm theo lệnh người, đâu dám nêu danh tính.

Hạ Hầu Cương nói:

—Dù ai cũng có tên để xưng hô, cô nương dung mỹ như hoa há lại vô danh ?

Thiếu nữ đáp:

—Đại hiệp đã muốn biết thì cứ gọi tiểu tỳ là Ngọc Yên.

Hạ Hầu Cương cười:

—Vậy là Ngọc Yên cô nương, cô nương theo hầu Mai Hoa chủ nhân đã bao lâu ?

Ngọc Yên hơi biến sắc, đáp:

—Tiểu tỳ bất quá chỉ là một a hoàn do người sai khiến, chưa hề được yết kiến Mai Hoa chủ nhân.

Hạ Hầu Cương thông thả đặt chung trà xuống, cười hỏi:

—Cô nương có biết hôm nay có bao nhiêu tân khách dự yến ?

Ngọc Yên đáp:

—Tiểu tỳ chỉ phụng mệnh tiếp đãi khách nhân, đại hiệp cần thứ gì cứ phân phó. Những việc khác tiểu tỳ không biết, đại hiệp đừng phí lời hỏi tiểu tỳ.

Hạ Hầu Cương nhắm đếm có ba mươi sáu thanh y thiếu nữ, nói:

—Ánh mắt của cô nương chứng tỏ cô nương rõ ràng là một nữ anh hùng thân hoài tuyệt kỹ. Nếu tại hạ đoán không lầm, ba mươi sáu tỳ muội cô nương đều chẳng phải là nhân vật bình thường.

Thanh y thiếu nữ nhường mào, động vai, thần sắc thập phần khẩn trương, nhưng lại khôi phục vẻ điềm tĩnh, cười khanh khách:

—Hạ Hầu đại hiệp quá đề cao chúng tiểu tỳ.

Có tiếng cước bộ rậm rịch, mười mấy võ trang đại hán tay cầm binh khí, tháp tùng một lão nhân tóc dài bạc phơ tiến vào. Lão nhân tóc dài bạc phơ, mình mặc y phục màu thiên thanh, mào rậm hổ mục, thần uy hùng dũng, khí độ kinh nhân.

Hạ Hầu Cương tựa hồ đã quen biết người này, nhưng chưa nhớ ra là ai.

Lúc này đã chính ngọ, các tân khách lục tục kéo đến.

Các thanh y thiếu nữ tươi cười đón khách vào ngồi, cứ tám người một bàn. Lát sau đã đầy khách mười mấy bàn, tiếng nói cười huyền ảo hân lên. Các thanh y thiếu nữ ra vô các lều bưng trà nước linh hoạt dị thường.

Hạ Hầu Cương lưu tâm quan sát, thấy các tân khách sau khi nhận chung trà đều đặt xuống bàn, không một ai uống, hiển nhiên mọi người đều sớm có đề phòng.

Yến hội chưa khai mạc, dĩ nhiên đây mới chỉ là giai đoạn khởi đầu cho việc đấu trí đấu lực đầy sát cơ sắp tới.

Ngọc Yên nói:

—Hạ Hầu đại hiệp chỉ đi một mình thôi ư ? Đại hiệp có muốn tiểu tỳ thỉnh thêm vài vị tới ngồi cùng bàn hay chăng ?

Hạ Hầu Cương mỉm cười đáp:

—Không cần phiền cô nương bận tâm, nếu chỉ một mình, tại hạ đâu dám đến dự yến tiệc này.

Chàng nói to, khiến các khách nhân ngồi xung quanh đều nhìn về phía chàng.

Ngọc Yên cười khẩy một tiếng, nói:

—Hạ Hầu đại hiệp nói câu nào cũng như muốn chuốc họa thì phải.

Hạ Hầu Cương cười:

—Xưa nay yến hội dù lớn dù nhỏ, có đâu như thế này. Cô nương thử nhìn xem, cả những người sơ nhập giang hồ lẫn những vị dày sương dạn gió, có ai chịu uống một chung trà ?

Ngọc Yên tái mặt, nhưng lại nén giận nói:

—Hạ Hầu đại hiệp đa nghi như thế, sao còn đến đây ?

Hạ Hầu Cương nói:

—Cô nương biết câu «Lai giả bất thiện» chứ ?

Chàng tựa hồ có ý kích giận Ngọc Yên, câu nào cũng kích động mạnh. Ngọc Yên tuy ít tuổi, nhưng lại tu dưỡng hơn người, chỉ cười cười:

—Hạ Hầu đại hiệp cho rằng trong trà có độc chăng ? Vậy tiểu tỳ uống cho đại hiệp coi.

Câu này Ngọc Yên nói rất lớn để mọi người cùng nghe, thấy mọi người đều ngoảnh lại nhìn, mới thông thả cầm chung trà lên uống cạn.

Hạ Hầu Cương nói:

—Cô nương coi khinh cái chết, tại hạ vô cùng thán phục.

Ngọc Yên chậm rãi đặt chung xuống bàn, nói:

—Tiểu tỳ là phận nữ nhi, Hạ Hầu đại hiệp cứ hý lộng tiểu tỳ như vậy, chẳng lẽ không sợ anh hùng thiên hạ cười cho hay sao ?

Hạ Hầu Cương nghĩ thầm: “Một con a hoàn miệng lưỡi sắc sảo, dám thuộc hạ của Mai Hoa chủ nhân đều chẳng tầm thường...”

Bỗng một tiếng đập bàn rất mạnh khiến các chung trà văng tung tóe.

Hạ Hầu Cương ngoảnh nhìn, chỉ thấy một đại hán râu quai nón đứng dậy, ồm ồm nói:

—Nam tử hán đại trượng phu hý lộng một nữ nhi, có phải là hành động anh hùng hay không ?

Ngọc Yên nhướng mày, nói nhỏ:

—Hạ Hầu đại hiệp đa ngôn chiêu họa, nay đã thấy chưa ?

Hạ Hầu Cương nghĩ thầm: “Nhân vật nào hung hăng vậy ?”

Hàng trăm cặp mắt đổ dồn về phía gã đại hán vừa quát to. Gã thấy vậy tựa hồ đắc ý, cười ha hả, chỉ tay về phía Hạ Hầu Cương, nói:

—Tiểu tử, nghe thấy chưa, ta mạ lị nhà ngươi đó !

Hạ Hầu Cương nổi giận đứng bật dậy, nhưng lại ngồi ngay xuống, quay mặt đi giả như không nghe thấy.

Nguyên khi chàng đứng dậy, chợt nghĩ rằng: “Mai Hoa chủ nhân có thể muốn anh hùng thiên hạ tự tàn sát nhau trước, hấn sẽ tọa sơn quan hổ đấu, ngư ông thủ lợi”, chàng thấy đám thanh y thiếu nữ không hề can ngăn gã đại hán kia thì chàng nghĩ rằng mình phán đoán không sai. Nếu chàng xung đột với gã đại hán nóng nảy kia, hóa ra mắc mưu của Mai Hoa chủ nhân. Vì vậy, chàng nén giận ngồi xuống.

Đại hán râu quai nón thấy chàng đứng lên lại ngồi xuống, thì cười phá ra một trận, hỏi:

—Sao lại ngồi xuống ? Người sợ hết vía rồi phải không ? Ha ha ! Ăn hiếp nữ nhi là hạng người gì ?

Hạ Hầu Cương nhìn một đám bạch vân trên trời, thở phào một hơi dài, nộ khí trong đầu theo đó mà trút bớt ra.

Không ngờ gã đại hán càng được thế làm tới, thấy Hạ Hầu Cương như vậy lại tưởng chàng run sợ gã, liền chộp lấy một chung trà lia về phía chàng.

Hạ Hầu Cương đề tụ chân khí, giữ nguyên tư thế ngồi, cả người lẫn ghế đột ngột tràn ngang qua ba thước, một vệt nước trà bay thẳng tới mặt Ngọc Yên đang đứng gần đó.

Chỉ nghe Ngọc Yên thốt lên một tiếng «Ồi!» rồi vội né tránh vệt nước, người lão đảo mấy bước mới đứng vững lại.

Hạ Hầu Cương thấy Ngọc Yên tránh được vệt nước, nghĩ thầm: “Khá lắm! Quả như ta dự liệu!”

Đại hán râu quai nón thấy Hạ Hầu Cương cả người lẫn ghế di chuyển tài tình như vậy, biết đối phương thân hoài tuyệt kỹ, đang định rút lui, bỗng nghe có tiếng quát lớn:

—Lão phu nghe chướng cả tai. Người ta đã không chửi lại thì thôi đi cho rồi, lại còn phát cuồng lên nữa, lão phu này không phục.

Người này dùng thổ âm Tứ Xuyên, nghe rất tức cười. Quần hào xung quanh cười ầm cả lên. Đại hán râu quai nón tính khí nóng nảy, nghe vậy thì chịu không nổi, liền đập bàn, nói to:

—Người nào nhiều chuyện vậy? Có giỏi thì đứng lên coi.

Chỉ nghe đáp:

—Chính lão phu đây!

Rồi một trung niên mình mặc bộ y phục bằng lụa tơ sống, người mập lùn, tay cầm cây nhuyễn tiên, thông thả bước ra. Đại hán râu quai nón soi mói nhìn người kia, lạnh lùng nói:

—Ta biết là ai... có phải Xuyên Bắc Tứ Điều Tiên...

Người kia nói:

—Không sai. Lão phu chính là Lý Tứ gia.

Đại hán biến sắc:

—Lý lão Tứ luôn miệng xuất ngôn đã kích người, có phải không thiết sống nữa chăng?

Lý Tứ cười ha hả, nói:

—Lý Tứ gia nhìn không lầm thái độ cuồng ngạo của ngươi!

Đại hán biết khó địch nổi, đã hơi ngán, nhưng bị Lý Tứ khinh khi liền nổi hung tính, liền lao tới giáng một quyền vào mặt đối phương.

Lý Tứ né tránh, hữu thủ vung chéo lên một chiêu «Huy huy thanh đàm».

Đại hán võ công cũng khá cao, lại hiếu thắng, thấy Lý Tứ phản kích một quyền, liền nghênh tiếp bằng quyền.

Cương gặp cương, đôi bên hùng hổ, đại hán miệng hét, song quyền liên tiếp phóng ra bảy tám quyền bức Lý Tứ thoái lui bốn bước.

Hạ Hầu Cương nhìn trộm Ngọc Yên, chỉ thấy nàng ta chăm chú theo dõi cặp đấu, hiển nhiên không hề e sợ cuộc đấu ảnh hưởng tới yến tiệc.

Lý Tứ đã triển khai phản kích, chưởng chỉ cực kỳ lợi hại, khổng chế song quyền của đại hán, thế bại của đại hán đã rõ ràng.

Nơi hoang vu này đang tụ tập đủ mặt anh hào đại giang Nam Bắc, với đủ loại thân phận, nhưng đa số là những vị hùng cứ một phương, có kẻ là tướng cướp lục lâm, có kẻ là nhân vật nghĩa hiệp được võ lâm tôn kính, có cả Chưởng môn nhân một môn phái, cũng có cuồng khách độc lai độc vãng trong võ lâm, hầu như tính cách bất đồng, tự thị cực cao, lúc này đều dồn cả về đây, long xà tạp xứ, hổ báo đồng cư, thật là một cục thế nguy hiểm, nếu bùng nổ tranh giành rất dễ lan thành cuộc loạn đả khủng khiếp.

Một tiếng quát lớn, hai người vừa tiếp một chiêu, chiêu này Lý Tứ ý thế thắng mà đánh ra, lực đạo rất mạnh, đại hán sau khi tiếp chiêu này bị chấn động năm sáu thước.

Bỗng nghe một tiếng đập bàn, rồi sáu người ngồi chung bàn với gã đại hán kia nhất tề đứng dậy, tựa hồ ở thế hợp lực xuất thủ.

Lý Tứ gầm lên:

—Hừ, các người định quần chiến chẳng ?

Hạ Hầu Cương thấy ba hán tử mặc bộ đồ bằng lụa tơ sống cũng đứng dậy. Cả ba đều sử mỗi người một cây nhuyễn tiên. Hạ Hầu Cương biết đó là Xuyên Bắc Tứ Điều Tiên nổi danh võ lâm, qua lời phụ thân kể. Còn bảy đại hán thì chưa biết lai lịch thế nào, nhưng đã đến dự yến hội hân cũng chẳng thuộc loại vô danh, tình thế này không chừng sẽ dẫn tới loạn đả toàn cục. Nhìn Ngọc Yên, chỉ thấy nàng ta có vẻ đắc ý hài lòng. Hạ Hầu Cương không kịp nghĩ thêm, liền bật dậy xông tới chỗ hai người ác đấu, song thủ cùng phóng ra chiêu «Hoành đoạn vân sơn» tiếp chưởng lực của cả hai người, nói:

—Nhị vị có thể dừng tay nghe tại hạ nói vài lời.

Lý Tứ và đại hán bị chưởng thế của chàng tương tiếp đều chấn động, biết gặp cao thủ, nếu không dừng tay hẳn sẽ vô cùng bất lợi, bèn thoái lui.

Lý Tứ cả giận, rút cây nhuyễn tiên ra quát lớn:

—Tiểu tử không biết thế nào là hay dở !

Cổ tay xoay một cái, ngọn nhuyễn tiên phóng xéo ra một chiêu «Điều long xuất động».

Hạ Hầu Cương xoay người né tránh, nói:

—Huynh đài tạm dừng tay, tiểu đệ có vài lời khẩn yếu. Nói xong, huynh đài động thủ cũng chưa muộn.

Lý Tứ nói:

—Lão phu giúp người, hóa thành đối đầu !

Hạ Hầu Cương nói:

—Thịnh tình của huynh đài, tiểu đệ tâm lĩnh, nhưng cục diện hôm nay không bình thường, vị kia không hiểu, cất lời mạ lị tiểu đệ, tiểu đệ cũng bỏ qua...

Lý Tứ ngắt lời chàng:

—Hắn mạ lị người là đáng lắm, lão phu giúp người là sai lầm phải không ?

Hạ Hầu Cương nói:

—Lý huynh và vị kia chẳng qua đều bức với người mà đi tàn sát lẫn nhau, vậy là trùng kế của người, thật hợp ý với vị cô nương kia.

Lý Tứ hỏi:

—Chúng ta trùng gian kế gì, người thử nói ta nghe.

Hạ Hầu Cương đáp:

—Chư vị đều theo lời định ước của Mai Hoa chủ nhân mà phải tới đây...

Lý Tứ nói:

—Phải ! Nếu không vì thư tín của Mai Hoa chủ nhân định ước chúng ta tới đây, thì ai lặn lội tới chốn hoang vu này làm gì ?

Hạ Hầu Cương nói:

—Vậy là được, chư vị đã đều bôn tẩu lâu năm trong giang hồ, kiến thức, giao tình quảng bác, thỉnh các vị hãy nhìn các cô nương tiếp đãi chúng ta mà coi, toàn là những cao thủ nội gia, giai nhân hiếm thấy, vậy mà bọn cứ thản nhiên nhìn hai vị ác đấu không một lời can ngăn.

Lý Tứ nhìn tứ phía một hồi, bỗng cung tay nói:

—Lý Tứ này lãnh giáo rồi, thỉnh quý tính đại danh của huynh đài ?

Hạ Hầu Cương đáp:

—Tiểu đệ Hạ Hầu Cương.

Lý Tứ nói:

—Hạ Hầu huynh nói không sai, chúng ta không nên đánh lẩn nhau.

Đoạn thu nhuyển tiên, trở lại bàn cũ. Đại hán râu quai nón cũng cung tay nói:

—Tiểu đệ Vương Đại Bưu vừa rồi thất lễ.

Hạ Hầu Cương đáp:

—Vương huynh ngôn trọng, tiểu đệ không dám đương.

Vương Đại Bưu nói:

—Được nghe chỉ giáo, tiểu đệ đã hiểu, vừa rồi tiểu đệ thất lễ, thật đắc tội.

Nói đoạn bước nhanh về bàn mà ngồi.

Hạ Hầu Cương mỉm cười, thông thả trở lại bàn, nhìn Ngọc Yên nói:

—Tại hạ làm hỏng cả tâm cơ của cô nương.

Ngọc Yên cười nhạt:

—Tính người khó cãi, điều này chẳng qua chỉ là làn gió nhẹ, đợi khi đại phong nổi lên mới biết cứng mềm, đừng vội cao hứng.

Hạ Hầu Cương nghĩ thầm: “Mai Hoa chủ nhân võ công dù cao cường cũng khó địch nổi quần hùng thiên hạ, tất nhiên hẳn có âm mưu quỷ quyết khác, mấy câu vừa rồi của Ngọc Yên có vẻ cao ngạo lắm.”

Bỗng có thanh âm trong trẻo vang bên tai:

—Bàn của huynh đài có còn chỗ trống ?

Hạ Hầu Cương nhìn lên, thấy một thiếu niên anh tuấn, y phục màu lam, tay cầm quạt, mỉm cười đứng bên cạnh.

Người này khôi ngô khác thường, mục quang như điện, vừa nhìn biết ngay là cao thủ văn võ toàn tài, Hạ Hầu Cương nghĩ: “Trang thiếu niên này phong thái không thua gì Lãnh Như Băng.” Bèn vội đứng dậy nói:

—Bàn này chỉ có một mình tại hạ, thỉnh huynh đài cứ ngồi.

Thiếu niên mỉm cười, ngồi xuống nói:

—Hạ Hầu huynh chỉ tới một mình thôi ư ?

Hạ Hầu Cương hơi ngạc nhiên, hỏi:

—Sao huynh đài biết danh tính tại hạ ?

Thiếu niên thấy Hạ Hầu Cương hồ nghi thì mỉm cười đáp:

—Tiểu đệ vừa đến, nghe huynh đài tự xưng danh và phân giải hai vị kia, khiến tiểu đệ sinh lòng thán phục.

Hạ Hầu Cương nhìn về phía Ngọc Yên một cái, rồi nói nhỏ:

—Tại hạ không tin Mai Hoa chủ nhân dựa vào võ công giao đấu với anh hùng thiên hạ, vậy tất họ dùng mưu kế khiến quần hùng tàn sát lẫn nhau...

Ngừng một chút, chàng lại nói tiếp:

—Tại hạ quá thất lễ, chưa thỉnh tính danh của huynh đài ?

Thiếu niên cười đáp:

—Tiểu đệ Vương Phi Dương.

Hạ Hầu Cương đứng lên vái một cái:

—Thất kính, thất kính, thì ra là truyền nhân của Hoàng Sơn Thế Gia, tiểu đệ kính ngưỡng đã lâu, hôm nay hân hạnh được gặp.

Lời này khiến những người ngồi ở các bàn bên cạnh đều đứng dậy cung tay thi lễ với Vương Phi Dương.

Nên biết Hoàng Sơn Thế Gia ba đời dương danh trong võ lâm, thanh uy không giảm, giao du sâu rộng, quen biết nhiều, các nhân vật võ lâm dù chưa gặp mặt Vương Phi Dương, cũng từng nghe uy danh của Hoàng Sơn Thế Gia, hơn một trăm vị hào khách giang hồ ở đây thì quá nửa đứng dậy thi lễ với chàng.

Ngọc Yên nhường mày, bưng chén trà bước lại nói:

—Danh khí của Vương công tử quá lớn.

Vương Phi Dương nói:

—Khiến cho cô nương thấy nực cười.

Ngọc Yên nói:

—«Thịnh danh lụy thân, hoài bích chuốc họa» (danh lớn mệt người, mang ngọc chuốc họa), một người thanh danh lớn thật chẳng có gì hay.

---- o0o ----